

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Wojewody Lubuskiego

NK-I.4131.103.2024.AOlc

z dnia 14 sierpnia 2024 r.

Rada Powiatu Wschowskiego

Na podstawie art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 107)

stwierdzam nieważność

§ 5 ust. 1 i § 7 uchwały Nr IV/28/2024 Rady Powiatu Wschowskiego z dnia 17 lipca 2024 r. w sprawie wysokości diet dla radnych i rozliczania kosztów podróży służbowych radnych.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 17 lipca 2024r. Rada Powiatu Wschowskiego podjęła uchwałę Nr IV/28/2024 w sprawie wysokości diet dla radnych i rozliczania kosztów podróży służbowych radnych (dalej uchwałą).

W podstawie prawnej uchwały wskazano przepisy art. 21 ust. 4, 5 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 107), § 3 pkt 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 października 2021 r. w sprawie maksymalnej wysokości diet przysługujących radnemu powiatu (Dz. U. z 2021 r. poz. 1975) oraz art. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 poz. 1461).

Wskazana uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 18 lipca 2024r.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały, organ nadzoru stwierdza, że ww. uchwała podjęta została z istotnym naruszeniem prawa, tj. art. 2, art. 7 i art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm., dalej jako "Konstytucja RP"), art. 21 ust. 4 ustawy o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 107, dalej "u.s.p.") oraz art. 4 ust. 1 w zw. z art. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461, z późn. zm., dalej "u.o.a.n.").

Zgodnie z art. 21 ust. 4 u.s.p. na zasadach ustalonych przez radę powiatu, z zastrzeżeniem ust. 5, radnemu przysługują diety oraz zwrot kosztów podróży służbowych. Rada powiatu przy ustalaniu wysokości diet radnych bierze pod uwagę funkcje pełnione przez radnego. Ponadto, zgodnie z art. 21

ust. 4a u.s.p. dieta nie przysługuje radnemu pełniącemu odpłatnie funkcję członka zarządu w powiecie, w którym uzyskał mandat.

Organ nadzoru wskazuje, że uchwała rady powiatu określająca zasady, na jakich radnym przysługują diety oraz zwrot kosztów podróży służbowych, stanowi akt prawa miejscowego i podlega ogłoszeniu w wojewódzkim dzienniku urzędowym. Organ nadzoru podziela stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego zawarte w wyroku z dnia 14 czerwca 2022 r., sygn. akt III OSK 5279/21, zgodnie z którym: "W orzecznictwie sądów administracyjnych nie ma wątpliwości, że uchwała podjęta na podstawie art. 25 ust. 4 u.s.g. jest aktem prawa miejscowego - wyroki NSA z 28 kwietnia 2020 r., II OSK 570/19, z 7 listopada 2017 r., II OSK 2794/16; wyrok WSA w Rzeszowie z 25 sierpnia 2016 r., sygn. akt II SA/Rz 1701/15. Przedmiotowa uchwała zawiera normy abstrakcyjne, ponieważ diety wypłacane są cyklicznie, powtarzalnie, nie dotyczą więc konkretnego zdarzenia, zamkniętego w określonych ramach czasowych. Przepisy te mają charakter generalny, gdyż ich adresatem nie jest konkretna osoba, ale każdy mieszkaniec, który pełniłby określoną w niej funkcję. Wprawdzie krąg adresatów tej uchwały nie jest zbyt liczny, to jednak poprzez wyznaczenie go wspólną cechą, jaką jest pełnienie funkcji, jej przepisy uzyskały charakter generalny. Nie ulega również wątpliwości, że uchwała ta zawiera przepisy normatywne, na podstawie których jej adresaci uzyskali uprawnienia do diety". Choć wyrok dotyczył wykładni przepisu art. 25 ust. 4 u.s.g. - z uwagi na analogiczny zakres normowania - należy uznać, że uchwała rady powiatu, regulująca zasady przyznawania diet radnym również jest aktem prawa miejscowego.

W zakresie zadań własnych, a do takich należy zaliczyć samodzielność organizacyjną jednostek samorządu w zakresie ustalania wysokości diet radnych, jedynym kryterium nadzoru jest legalność. Z ustawy o samorządzie powiatowym wynikają pewne ograniczenia w kształtowaniu zasad pobierania diet przez radnych. Zgodnie z art. 21 ust. 4a dieta nie przysługuje radnemu pełniącemu odpłatnie funkcję członka zarządu w powiecie, w którym uzyskał mandat, z kolei art. 21 ust. 5 u.s.p. limituje wysokość diety przysługującej radnemu w danym miesiącu łącznie do 2,4-krotności kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2023 r. poz. 2692).

W pozostałym zakresie rada powiatu ma możliwość kreowania własnych zasad ustalania (różnicowania) wysokości przysługujących radnym diet (z uwzględnieniem funkcji wypełnianych przez radnego) oraz zwrotu kosztów podróży służbowych. Zasady określone przez radę muszą jednak uwzględniać rekompensacyjny charakter tego ekwiwalentu, tj. koszty poniesione w związku z wykonywaniem funkcji i zadań powierzonych radnemu oraz ewentualnych, utraconych korzyści, jakich radny nie uzyskał w związku z wykonywaniem mandatu przedstawicielskiego.

Systemowo dieta radnego została ukształtowana w taki sposób, że nie stanowi ona wynagrodzenia za pracę, albowiem radny pełni funkcję społecznie, a fakt wykonywania mandatu nie skutkuje ani nawiązaniem stosunku pracy z powiatem, ani też nawiązaniem z nim umowy cywilnoprawnej. Dieta ma stanowić ekwiwalent utraconych korzyści (np. pomniejszonego

wynagrodzenia za pracę w związku z obecnością na sesji rady powiatu), jakich radny nie uzyskuje w związku z wykonywaniem mandatu przedstawicielskiego. Nie może więc być także traktowana w kategorii przywileju. Jej celem jest zabezpieczenie prawidłowego i efektywnego wykonywania mandatu radnego. W wyroku z 26 czerwca 2014 r., sygn. akt II OSK 406/14, Naczelny Sąd Administracyjny wypowiedział się, że dieta stanowi rekompensatę za utracone przez radnego zarobki, a zatem nie jest świadczeniem pracowniczym. Podobnie takiego charakteru pozbawiony jest zwrot poniesionych przez radnego kosztów podróży służbowych. Nie budzi przy tym wątpliwości, że możliwe jest różnicowanie wysokości diet w zależności od funkcji pełnionych przez radnego". Zatem przez "dietę" należy rozumieć wyrównywanie wydatków i strat spowodowanych pełnieniem wskazanej funkcji, a nie wynagrodzenie z tytułu samego faktu bycia radnym (patrz: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 czerwca 2022 r., sygn. akt III OSK 5279/21).

Przepisy u.s.p. nie regulują wprost za co radnemu przysługuje dieta, lecz uwzględniając jej rekompensacyjny charakter, ustalone przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego zasady, powinny być powiązane z aktywnością lub brakiem aktywności radnego w wykonywaniu przez niego tej funkcji.

Rada Powiatu w przedmiotowej uchwale uregulowała wysokość diet radnych (§ 1), zasady potrącania diet (§ 2), inne zasady ustalania i wypłaty diet (§ 3 i § 4) oraz zasady rozliczania kosztów przejazdu w podróży służbowej (§ 5). Następnie w § 6 postanowiła, że "Traci moc uchwała Nr IV/27/2019 Rady Powiatu Wschowskiego z dnia 5 lutego 2019 r. w sprawie wysokości diet dla radnych i rozliczania kosztów podróży służbowych radnych". Natomiast w § 7 i § 8 wskazała datę wejścia w życie i od kiedy mają zastosowanie przepisy przedmiotowej uchwały. I tak zgodnie z § 7 "Zapisy uchwały mają zastosowanie ze skutkiem od dnia 1 lutego 2019 r." a zgodnie z § 8 "Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego".

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1 u.o.a.n. akty normatywne, zawierające przepisy powszechnie obowiązujące, ogłaszane w dziennikach urzędowych wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ich ogłoszenia, chyba że dany akt normatywny określi termin dłuższy. Z kolei zgodnie z przepisem art. 5 u.o.a.n. istnieje możliwość nadania aktowi normatywnemu wstecznej mocy obowiązującej, jeżeli zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie.

Organ nadzoru wskazuje, że wprawdzie art. 5 u.o.a.n. dopuszcza możliwość nadania aktowi prawnemu wstecznej mocy obowiązującej, jednakże zgodnie z zasadami prawidłowej legislacji data obowiązywania aktu prawnego musi być oznaczona jednoznacznie. W demokratycznym państwie prawnym data wejścia w życie aktu prawa miejscowego nie może budzić wątpliwości, czy też wprowadzać w błąd. W judykaturze ugruntował się pogląd, że wejście w życie i uzyskanie mocy przez akt prawny są zdarzeniami tożsamymi. Wejście w życie przepisu oznacza, że uzyskuje on moc prawną i w konsekwencji ma zastosowanie do określonych zdarzeń i stosunków. Akt prawny (przepis), nie może bowiem wejść w życie bez uzyskania przez

niego mocy obowiązującej, a uzyskanie mocy obowiązującej oznacza jego wejście w życie (zob. np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. akt II FSK 1271/19; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 1996 r., sygn. akt I PZP 12/96, OSNP 1997 r. Nr 1, poz. 8; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 października 1995, sygn. K 14/95, OTK 1995, Nr 2, poz. 12).

Ponadto, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, wprowadzenie do obrotu prawnego ze wsteczną mocą obowiązującą aktu normatywnego, należącego do kategorii aktów prawa miejscowego, każdorazowo wymaga zaistnienia i wykazania ważnego interesu państwa przemawiającego za koniecznością nieuwzględnienia fundamentalnej zasady demokratycznego państwa prawnego, jaką jest zasada *lex retro non agit*. Organ stanowiący powinien zatem szczegółowo i przekonująco uzasadnić odstępnie od tej zasady.

W wielu orzeczeniach Trybunał Konstytucyjny podkreślał, że zakaz *lex retro non agit* nie ma charakteru bezwzględnie, absolutnego i w sytuacjach nadzwyczajnych ustawodawca może od niego odstąpić (zob. wyrok TK z dnia 24 października 2000 r., sygn. OTK 2000, Nr 7, poz. 255). Odstępstwo od tej zasady jest dopuszczalne wtedy, gdy "jest konieczne dla realizacji wartości konstytucyjnej, ocenionej jako ważniejsza od wartości chronionej zakazem retroakcji" (zob. wyrok z dnia 31 stycznia 2001 r., sygn. P 4/99, OTK 2001, Nr 1, poz. 5), "a jednocześnie realizacja tej zasady nie jest możliwa bez wstecznego działania prawa" (zob. wyrok TK z dnia 7 lutego 2001 r., sygn. OTK 2001, Nr 2, poz. 29).

Tymczasem z uzasadnienia do projektu przedmiotowej uchwały Rady Powiatu wynika, że przyczyną dla której nadano moc wsteczną uchwale jest "fakt, iż obecna linia orzecznicza prezentuje pogląd, że uchwała w sprawie ustalenia wysokości diet dla radnych oraz zwrotu kosztów podróży jest aktem prawa miejscowego, a nie aktem kierownictwa wewnętrznego, a ewentualne unieważnienie uchwały NR IV/27/2019 Rady Powiatu Wschowskiego z dnia 5 lutego 2019 r. w sprawie wysokości diet dla radnych i rozliczania kosztów podróży służbowych radnych rodziłoby skutek *ex tunc*". Oznacza to, że celem nadania wstecznej mocy obowiązywania przedmiotowej uchwale jest odwrócenie skutków ewentualnego wyroku sądu, który stwierdziłby nieważność poprzedzającej ją uchwały, a nie realizacja żadnej wartości konstytucyjnej, która byłaby ważniejsza od zasady retroakcji.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że takie sformułowanie § 7 uchwały, że "Zapisy uchwały mają zastosowanie ze skutkiem od dnia 1 lutego 2019 r.", a więc odnoszące się to do wszystkich postanowień tej uchwały, prowadzi do wątpliwości co do daty obowiązywania uchwały wskazanej w § 6 uchwały, zgodnie z którym "Traci moc uchwała Nr IV/27/2019 Rady Powiatu Wschowskiego z dnia 5 lutego 2019 r. w sprawie wysokości diet dla radnych i rozliczania kosztów podróży służbowych radnych". Powstaje uzasadniona wątpliwość, czy uchwała ta traci moc po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego, czy też z dniem 1 lutego 2019 r. a więc zanim została podjęta.

Nadanie mocy wstecznej uchwale w tym przypadku narusza też zasadę prawidłowej legislacji oraz zasadę zaufania obywateli do stanowionego prawa, wynikające z ustanowionej w art. 2 Konstytucji RP zasady demokratycznego państwa prawnego, powoduje bowiem poważne rozbieżności interpretacyjne w zakresie dat obowiązywania zarówno niniejszej uchwały, jak i uchwały jej poprzedzającej. Nadanie wstecznej mocy obowiązującej aktowi prawnemu w analizowanym przypadku stanowi bezpośrednio nie tylko naruszenie zasad demokratycznego państwa prawnego, chronionych art. 2 Konstytucji RP, ale w przypadku aktu prawa miejscowego jest również sprzeczne z art. 4 ust. 1 oraz art. 5 u.o.a.n.

Należy również wskazać, że zgodnie z art. 18 ustawy z dnia 17 września 2021 r. o zmianie ustawy o wynagrodzeniu osób wykonujących kierownicze stanowiska państwowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2021 r. poz. 1834), przepisy ustaw zmienianych w art. 1, art. 2, art. 4-6, art. 11 i art. 12 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą mają zastosowanie do ustalania wysokości wynagrodzeń, diet i uposażeń należnych od dnia 1 sierpnia 2021 r. Powyższy przepis odsyłał m.in. do art. 21 ust. 5 u.s.p., który reguluje materię wysokości diet przysługujących radnemu. Z powyższego wynika, że ustawodawca znowelizował ustawę o samorządzie powiatowym oraz o pracownikach samorządowych, ustalając nowe zasady ustalania wysokości diet radnych, które powinny być przez jednostkę samorządu terytorialnego ustalone od dnia 1 sierpnia 2021 r., ale nie wcześniej. Ponadto podane w podstawie prawnej rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 października 2021 r. w sprawie maksymalnej wysokości diet przysługujących radnemu powiatu (Dz. U. z 2021 r. poz. 1975) weszło w życie w dniu 1 listopada 2021 r. Z kolei to rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26 lipca 2000 r. w sprawie maksymalnej wysokości diet przysługujących radnemu powiatu (Dz. U. poz. 709), które zgodnie z art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 17 września 2021 r. o zmianie ustawy o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1834), utraciło moc z dniem wejścia w życie rozporządzenia z 27 października 2021 r.

Reasumując, przepis art. 5 u.o.a.n. dopuszcza możliwość nadania aktowi normatywnemu wstecznej mocy obowiązującej, jeżeli zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie. Jednakże we względów wskazanych powyżej, nawet jeśli istniało uzasadnienie prawne do nadania uchwale mocy wstecznej, to maksymalnie od dnia 1 sierpnia 2021 r., a nie od dnia 1 lutego 2019 r. Wobec powyższego konieczne jest stwierdzenie nieważności § 7 uchwały, jako istotnie naruszającego prawo.

Przechodząc do oceny legalności kolejnych zapisów przedmiotowej uchwały, należy wskazać na następujące istotne naruszenia prawa.

W § 5 ust. 1 uchwały wskazano z imienia i nazwiska radną - Wiceprzewodniczącą Rady do wykonywania czynności, o których mowa w § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2000 r. w sprawie sposobu ustalania należności z tytułu zwrotu kosztów podróży służbowych radnych powiatu (Dz. U. z 2000 r. Nr 66, poz. 799 ze zm., dalej rozporządzenie).

Zgodnie z § 2 rozporządzenia "Termin i miejsce wykonywania zadania oraz miejscowość rozpoczęcia i zakończenia podróży służbowej określa przewodniczący rady gminy w poleceniu wyjazdu służbowego (ust. 1). Czynności, o której mowa w ust. 1, w stosunku do przewodniczącego rady dokonuje wiceprzewodniczący wskazany przez radę (ust. 2)."

Uwzględniając treść powołanych przepisów trzeba przyjąć, że w uchwale podjętej na podstawie art. 21 ust. 4 u.s.p. nie jest dopuszczalne wskazanie przez organ stanowiący z imienia i nazwiska wiceprzewodniczącego właściwego do określania przewodniczącemu rady terminu i miejsca wykonywania zadań oraz miejscowości rozpoczęcia i zakończenia podróży służbowej. Wykracza to bowiem poza upoważnienie z art. 21 ust. 4 u.s.p. Zgodnie z art. 94 Konstytucji RP organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. Uregulowanie aktem prawa miejscowego materii niemieszczącej się w granicach upoważnienia ustawowego stanowi istotne naruszenie prawa - art. 94 w zw. z art. 7 Konstytucji - i musi skutkować stwierdzeniem nieważności tego aktu w adekwatnym zakresie.

Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 czerwca 2022 r., sygn. akt III OSK 5279/21, "Treść powołanego art. 25 ust. 4 u.s.g. [odpowiednio do powiatu art. 21 ust. 4 u.sp.] upoważnia radę gminy do ustalenia w formie aktu prawa miejscowego zasad, na jakich radnemu przysługują dieta oraz zwrot kosztów podróży służbowych. Uregulowanie w uchwale wydanej na podstawie art. 25 ust. 4 u.s.g. kwestii wydawania Przewodniczącemu rady gminy polecenia wyjazdu służbowego, wykracza niewątpliwie poza ten zakres, albowiem nie odnosi się do zasad przysługiwania zwrotu kosztów wyjazdu służbowego. Poprzez zasady przysługiwania zwrotu kosztów wyjazdu służbowego należy rozumieć tryb rozliczeń kosztów podróży, oraz sposób określania ich wysokości. Materia dotycząca wydawania polecenia wyjazdu służbowego wobec Przewodniczącego Rady Miejskiej w tak ustalonym zakresie się nie mieści. Przyjętej oceny nie może zmienić treść § 2 rozporządzenia z 31 lipca 2000r. w sprawie sposobu ustalania należności z tytułu zwrotu kosztów podróży służbowych radnych gminy. Rozporządzenie nie może bowiem zmieniać określonego ustawowo zakresu upoważnienia do wydania aktu prawa miejscowego. Treść § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia można rozważać w kategorii podstawy do wydania odrębnej uchwały w przedmiocie wskazania wiceprzewodniczącego rady upoważnionego do określenia w poleceniu wyjazdu służbowego terminu i miejsca wykonywania zadania oraz miejscowości rozpoczęcia i zakończenia podróży służbowej wobec Przewodniczącego rady gminy". Tym niemniej nawet gdyby przyjąć, że materia ta może zostać uregulowana w uchwale podjętej na podstawie art. 21 ust. 4 u.s.p., to zdaniem organu nadzoru należy wskazać wiceprzewodniczącego uprawnionego do czynności służbowych w stosunku do przewodniczącego rady w sposób abstrakcyjny i generalny a nie imienny, bowiem akt prawa miejscowego wykracza poza ramy jednej kadencji rady, a zasada powinna być niezależna od osoby pełniącej w danym czasie funkcję wiceprzewodniczącego.

Powyżej opisane uchybienia należy zaliczyć do kategorii istotnych naruszeń prawa. Za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienie prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Istotne naruszenie prawa powoduje, że akt pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, a sprzeczność ta jest oczywista, bezpośrednia, i wynika wprost z porównania treści przepisu z ocenianą regulacją. Chodzi tu o wady kwalifikowane, z powodu których cały akt lub jego część nie powinien wejść w ogóle do obrotu prawnego. W takiej sytuacji konieczne jest stwierdzenie nieważności aktu, czyli jego wyeliminowanie z obrotu prawnego z mocą *ex tunc*, co powoduje, że dany akt, czy jego część nie wywołuje skutków prawnych od daty jego podjęcia. W tym przypadku istotne naruszenia dotyczą jedynie części aktu.

Na koniec należy wskazać, że także § 6 uchwały narusza prawo, chociaż w ocenie organu nadzoru nie w stopniu istotnym. Otóż Rada Powiatu w § 6 uchwały uregulowała, że: "Traci moc uchwała Nr IV/27/2019 Rady Powiatu Wschowskiego z dnia 5 lutego 2019 r. w sprawie wysokości diet dla radnych i rozliczania kosztów podróży służbowych radnych".

W ocenie organu nadzoru, Rada Powiatu nie była upoważniona do postanowienia w akcie prawa miejscowego o utracie mocy uchwały Nr IV/27/2019 Rady Powiatu Wschowskiego z dnia 5 lutego 2019 r., gdyż przedmiotowa uchwała nie została przez Radę Powiatu, w dacie jej podjęcia, zakwalifikowana do aktów praw miejscowego, podlegających publikacji w wojewódzkim dzienniku urzędowym i nie została opublikowana w wojewódzkim dzienniku urzędowym. Nie powinno się zatem uchwałą posiadającą charakter aktu prawa miejscowego stanowić o utracie mocy uchwały, która nie została opublikowana w wojewódzkim dzienniku urzędowym. Charakter prawny aktu uchylającego jest obowiązkowo taki sam, jak aktu uchylanego. Przepisy uchylające mają charakter niesamodzielny. W przeciwieństwie do przepisów merytorycznych nie służą one bezpośrednio do wyrażania norm prawnych, lecz do wyeliminowania z obrotu prawnego przepisów merytorycznych. Oznacza to, że uchwała uchylana oraz uchwała uchylająca akt publikowany w sposób właściwy dla prawa miejscowego powinny zostać opublikowane w dzienniku urzędowym. Jeżeli pierwotny akt nie był opublikowany w wojewódzkim dzienniku urzędowym, a już uchylenie tego aktu w tym dzienniku promulgacyjnym jest publikowane, to powoduje to nieczytelność i stan niepewności prawnej w zakresie obowiązywania uchwał ogłoszonych w tym publikatorze, co stanowi naruszenie zasady demokratycznego państwa prawnego, wyrażonej w ww. art. 2 Konstytucji RP. Z uwagi na to, że zgodnie z zasadą *lex priori derogat legi posteriori*, uchwała późniejsza i tak uchyla uchwałę wcześniejszą, niniejsze naruszenie określono jako nieistotne.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzam jak na wstępie.

Pouczenie:

Od niniejszego rozstrzygnięcia służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. w terminie 30 dni od doręczenia rozstrzygnięcia za pośrednictwem Wojewody Lubuskiego.

Zgodnie z art. 80 ust. 1 ustawy o samorządzie powiatowym, stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu powiatu wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Z up. WOJEWODY LUBUSKIEGO

Paweł Witt

Dyrektor

Wydziału Nadzoru i Kontroli